

Arrest

nr. 81 349 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. CHALLOUK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een sjiietische moslim zijn en afkomstig van Najaf, waar u op 8 mei 1973 geboren bent. U bleef daar uw hele leven wonen. Na uw middelbaar studeerde u nog mechanica tot u in 1997 afstudeerde. Hierna hebt u gedurende anderhalf jaar militaire dienst gedaan. Tijdens uw legerdienst begon u tevens kleding te verkopen, hetgeen u bleef doen tot uw vertrek uit Irak. In 1998 begon u tevens te bodybuilden, eerst als hobby maar nadien werd het ook een bron van inkomsten voor u. U werd in 2005 immers trainer in een fitnesszaal. Begin 2011 kwam een zekere Fadhel voor het eerst bij u trainen. Hij had nog niet veel spiermassa en u waarschuwde hem dus dat hij diende op te letten met middelen die hij zou

kunnen nemen om de groei van zijn spiermassa te versnellen. U raadde hem aan proteïnen te gebruiken, maar geen groeihormonen. Op 7 juli 2011 werd Fadhel opgenomen in het ziekenhuis wegens verkeerd gebruik van groeihormonen. U ging bij hem op ziekenbezoek en sprak ook met zijn familie. Het ziekenhuispersoneel vertelde u dat Fadhel op een verkeerde manier gebruik had gemaakt van groeihormonen. Op 15 juli 2011 stierf Fadhel. Diezelfde dag kreeg u telefoon van zijn broer Hussein met de boodschap dat u schuldig werd geacht aan de dood van Fadhel en dat u daarom zou worden vermoord. Twee dagen later ontving u een identiek telefoontje. Op 25 juli 2011 heeft uw oom geprobeerd te bemiddelen met de familie van Fadhel. Dit mocht echter niet baten. Daarom bent u op 25 juli 2011 naar Bagdad vertrokken, op 1 augustus 2011 bent u vertrokken uit Irak en op 15 augustus 2011 kwam u in België aan waar u op 16 augustus 2011 asiel aanvraagde. Na uw aankomst in België vernam u van uw oom dat enkele keren mensen naar hem, u thuis en de fitnesszaal kwamen om naar u te informeren.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 19/2/2007), uw nationaliteitsbewijs (dd. 7/10/1989), vijf foto's van uzelf als bodybuilder, een certificaat van een provinciaal tornooi waaraan u deelnam, een certificaat van een nationaal tornooi waaraan u deelnam, een trainerspasje en een verzendingsbewijs. Verder legt u tevens kopieën voor van uw voedselrantsoenkaart en drie foto's van uzelf als bodybuilder.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u **niet** kan overtuigen dat u uw land heeft moeten verlaten uit een **gegronde vrees** voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Vooreerst heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd over uw verblijfplaats in Irak sinds u bedreigd werd door de familie van Fadhel. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u tot 25 juli 2011 thuis gebleven bent (CGVS p.2-3). Later verklaart u echter dat u reeds op de dag van de bedreiging, namelijk op 15 juli, thuis was vertrokken en bij uw oom was ondergedoken zodat ze u daar niet hadden kunnen opzoeken (CGVS p.18). Dat u zich tegenspreekt over het feit dat u nadat u bedreigd werd, bent ondergedoken of gewoon bent blijven thuis wonen, laat weinig ruimte geloof te hechten aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen als zou de familie van Fadhel u verantwoordelijk achten voor zijn dood, weinig consistent zijn. De ouders van Fadhel waren immers in dezelfde kamer toen u met hem sprak over de middelen die hij genomen had. Fadhel gaf toen zelf toe dat hij beter naar uw raad had moeten luisteren. Op die manier sprak hij u dus vrij van alle schuld. U gaf ook toe dat **Fadhels ouders dus op de hoogte waren van het feit dat u had afgeraden die middelen te nemen**. Toch zouden ze enkel u bedreigd hebben omdat ze u als verantwoordelijke voor zijn dood aanzagen. U verklaart ook dat u aan Hussein, de broer van Fadhel hebt gezegd dat het gemakkelijk was om aan die groeimiddelen te raken. Bovendien voegt u hieraan toe dat Hussein overtuigd was van uw verhaal (CGVS p.12-13). Gezien ze wisten dat u niet verantwoordelijk was, is het dan ook weinig geloofwaardig dat ze u, en u alleen, verantwoordelijk achten en blijven viseren. Wanneer hierop wordt doorgevraagd, namelijk of ze dan niemand anders verantwoordelijk achtten, past u plots uw verklaringen aan waardoor u de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondergraaft. Zo verklaart u dan dat de familie van Fadhel u niet gehoord hebben tijdens uw gesprek met Fadhel. Maar dit klopt dan weer niet meer met uw eerdere verklaring dat u toegaf dat ze wisten dat u hem had afgeraden hiermee te beginnen (CGVS p.14). Dergelijk weinig consistente verklaringen kunnen allerm minst overtuigen dat u een vrees hoeft te koesteren tegenover de familie van Fadhel.

Moest er toch enig geloof kunnen worden gehecht aan uw ingeroepen vrees tegenover de familie van Fadhel, wordt die vrees verder ondergraven door volgende vaststelling. Zo is het opmerkelijk dat u, hoewel u nog contact hebt gehad met de spelers van de fitnesszaak waar u werkt, bij hen geen navraag hebt gedaan of ze wisten wat Fadhel gebruikte en waar hij dit vandaan hield. Immers, had u deze concrete informatie gehad, had u deze eventueel kunnen doorspelen aan de familie van Fadhel, waardoor uw verantwoordelijk zeker opzij kon gezet worden en waardoor u dus niets meer zou hoeven te vrezen. (CGVS p.11-12).

Bovendien legt u **weinig overtuigende verklaringen** af wat betreft de familie van Fadhel. Zo verklaart u dat de personen die sinds de dood van Fadhel langskwamen en naar u op zoek waren met wagens van de overheid zouden komen en dus invloed zouden kunnen hebben in de overheid. U denkt dan ook dat de vader van Fadhel daar belangrijke connecties heeft. Maar meer uitleg kunt u hierover niet verschaffen. Bovendien geeft u hierover geen duidelijke informatie of concrete aanwijzingen. U weet ook niet hoe hij aan die connecties zou gekomen zijn. U weet zelfs niet wat het beroep is van de vader van Fadhel. Daarenboven geeft u zelf toe dat u geen aanwijzingen hebt dat zijn vader bij de overheid hoort, maar dat u zich enkel baseert op "verhalen" van uw broer terwijl u zelf over te weinig informatie beschikt om dat te kunnen bevestigen. Bovendien hebt u ook geen moeite gedaan om hierover meer te weten te komen. U verklaart dat uw broer dit wel gedaan heeft, maar wanneer hiernaar gevraagd wordt,

blijft u hier opvallend vaag over. Uw broer zou op de markt hebben gehoord dat de Badr organisatie hetzelfde type wagens zou gebruiken. Meer kunt u hier echter niet over zeggen en u zou uw broer ook niet meer hebben gevraagd (CGVS p.16-17). Hetzelfde kan gezegd worden over de broer van Fadhel, Hussein. Ook zijn beroep weet u niet, noch hebt u getracht hier meer over te weten te komen (CGVS p.19). U verklaart dan wel dat u enkel een oppervlakkige sportieve relatie, maar geen vriendschap, had met Fadhel (CGVS p.16, 19). Nochtans verklaart u eerder dat Fadhel vaak bij u thuis langskwam en ook in de buurt woonde waar u woonde (CGVS p.15). Bovendien doet het niet ter zake of u al dan niet een warme relatie had met Fadhel. Er kan immers worden verwacht dat wanneer iemand wordt bedreigd door personen en vermoedt dat deze connecties hebben met de overheid, dat deze alles in het werk zou stellen om zoveel mogelijk over deze personen te weten te komen en dus ook wat hun connecties met de overheid zijn. Zulke informatie is immers essentieel om het risico op vervolging te kunnen inschatten. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet des te meer twijfelen aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

Wat er ook van zij, u kunt tevens de door u aangehaalde **recente vervolgingsfeiten niet staven aan de hand van documenten of enig ander begin van bewijs**. Zelfs de dood van Fadhel, die aan de basis lag van uw problemen, kunt u niet staven aan de hand van enig bewijsstuk.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uw familie momenteel trouwens nog steeds op hetzelfde adres verblijft en daar zelf geen problemen ondervinden (CGVS p.4). Nochtans haalt u later wel aan dat u vreest dat uw broer in uw plaats zou worden gedood. Een dergelijke vrees zou inderdaad plausibel zijn moest u, vanwege een andere familie bloedwraak vrezen. Bloedwraak kan immers ook op familieleden worden uitgevoerd. Het feit dat hij tot nog toe niet door de familieleden van Fadhel werd aangesproken in dit verband of geen problemen heeft ondervonden en nog steeds thuis woont, kan dan ook niet worden beschouwd als een aanwijzing als zou u bloedwraak vrezen.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Deze documenten, zijnde uw identiteitskaart (dd. 19/2/2007), uw nationaliteitsbewijs (dd. 7/10/1989), de vijf foto's van uzelf als bodybuilder, het certificaat van een provinciaal tornooi waaraan u deelnam, het certificaat van een nationaal tornooi waaraan u deelnam, uw trainerspasje, het verzendingsbewijs en de kopieën van uw voedselrantsoenkaart en de drie foto's van uzelf als bodybuilder, tonen immers enkel uw identiteit, herkomst en beroep aan, welke hier niet ter discussie staan. Ze voegen echter niets toe aan uw relaas.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Najaf in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende

Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiietische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de provincie Najaf in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Najaf behoort tot de zuidelijke provincies waar het minst aantal incidenten voorkomen. Er is een heropbloei van het religieuze en economische leven. Omwille van de voortdurende inspanningen van de veiligheidsdiensten kunnen veiligheidsincidenten meestel worden voorkomen. Niettemin doen er zich sporadisch veiligheidsincidenten voor in de provincie Najaf die zich meestal situeren rond de sjiietische heiligdommen in de stad. Hierbij worden sjiietische pelgrims gevisieerd. De veiligheidssituatie is actueel redelijk stabiel en ook in de eerste helft van 2011 waren er geen meldingen van noemenswaardige incidenten of aanslagen in Najaf.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Najaf, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Najaf, in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Najaf aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker wijst erop dat hij enorm angstig was en dat de feiten en de reis van Irak naar België enorm veel effect op hem hebben gehad. Pas op het interview van 08 november 2011 antwoordde verzoeker nauwgezet op de vragen. Bovendien moest op de Dienst Vreemdelingenzaken alles snel gaan. Verzoeker stelt dat hij na de feiten even bij zijn oom is ondergedoken.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij er niet zeker van kan zijn of de ouders van Fadhel al dan niet hun gesprek hebben gehoord. Hij wijst er ook op dat alles zeer snel is gegaan en dat hij vreesde voor zijn leven. Het is een normale reactie om zich te verstoppen en zijn leven te redden en het is juist abnormaal om dan nog links en rechts te horen wie de verantwoordelijken zijn van de dood van Fadhel. Verzoekers broer is op 5 december 2011 als vergelding vermoord. Verzoeker stelt psychologisch ernstig aangedaan te zijn nu hij zich verantwoordelijk acht voor de dood van zijn broer en hij is ten einde raad. Verzoeker heeft blijkbaar ook een oproeping gekregen van de Iraakse politie en zal dit document zeer snel proberen te bemachtigen.

Verzoeker besluit dat hij wordt vervolgd door de familie van Fadhel en uit vrees voor represailles van de familie het land heeft verlaten.

2.1.2. Verzoeker legt ter terechtzitting twee onvertaalde documenten neer: een politieoproeping en het bewijs van het overlijden van verzoekers broer.

2.2.1. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een "middel" vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker omschrijft niet op welke wijze de artikelen 51/4 § 3, 52 § 2, 57/6, tweede lid, en artikel 77 van de vreemdelingenwet zijn geschonden door de aangevochten beslissing zodat deze schendingen niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). De Raad hoeft niet op ieder argument in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop de uitspraak is gesteund. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Verzoekers relaas is gebaseerd op het feit dat hij op 15 juli 2011 een dreigtelefoon kreeg omdat Fadhel, die ook trainde in het fitnesscentrum waar verzoeker trainer was, in het ziekenhuis overleed ingevolge het gebruik van verboden middelen. Verzoeker zou beschuldigd geweest zijn door de familie van Fadhel van de levering van de producten ingevolge dewelke Fadhel overleed.

Verzoeker, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, verklaarde geen klacht bij de politie te hebben neergelegd. Verzoeker ontvluchtte op 30 juli 2011, hetzij twee weken na de bedreiging, zijn land van herkomst.

Te dezen dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat hij omwille van één van de criteria van de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève, zoals overgenomen in artikel 48/3 § 4 van de vreemdelingenwet, de bescherming van de autoriteiten niet kan invoeren. Verzoekers probleem betreft immers een geschil met een familie omwille van een onterechte beschuldiging ingevolge het overlijden van een persoon wegens foutief gebruik van middelen, hetgeen een privaat geschil is.

Verzoekers drastische handelwijze, *in casu* twee weken na het ontvangen van een dreigtelefoon en een mislukte bemiddelingspoging door familieleden spoorslag het land verlaten, zonder eerst een poging te ondernemen om bescherming te zoeken, ondermijnt de ernst van de aangevoerde vervolging. Waar verzoeker ter terechtzitting verklaarde dat hij dikwijls werd lastiggevalen door de politie omdat hij bodybuilder is, wordt vastgesteld dat geen steun vindt in zijn verklaringen zoals afgelegd blijkens de 'vragenlijst' en het gehoorverslag van het CGVS (zie p.16) waaruit blijkt dat hij geen problemen had met de autoriteiten.

Het is ook opmerkelijk dat verzoeker geen navraag heeft gedaan bij de fitnesszaak waar hij werkte of ze wisten wat Fadhel gebruikte en waar hij dit vandaan had, gelet op het feit dat hij deze informatie eventueel had kunnen doorspelen aan de familie van Fadhel, waarmee verzoekers eigen verantwoordelijkheid volledig opzij had kunnen worden gezet. Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat de ouders en de broer van Fadhel wisten dat verzoeker niet verantwoordelijk was voor zijn dood (gehoorverslag CGVS, p.12-13), zodat niet valt in te zien waarom zij dan wel verzoeker zouden viseren

en met de dood bedreigen na de dood van hun zoon/broer. Tevens was het ziekenhuis op de hoogte van het verkeerd gebruik van de producten door Fadhel.

Daarenboven kan verzoeker de maatschappelijke positie van Fadhels familie nagenoeg niet omschrijven; het loutere feit dat zij met nieuwe grote auto's met getinte ruiten rijden kan bezwaarlijk aanzien worden als bewijs dat ze belangrijke connecties hebben met de regering. Het feit dat verzoeker weinig weet te melden over de maatschappelijke positie van zijn vermeende actoren van vervolging, en evenmin aantoonde ernstige pogingen te hebben ondernomen om zich te informeren, is een verdere aanduiding voor het gebrek aan ernst van de aangevoerde vervolgingsfeiten en zet zijn geloofwaardigheid op de helling.

De ter terechtzitting neergelegde documenten worden bij toepassing van artikel 8 van het PR RvV niet in overweging genomen aangezien ze niet vergezeld zijn van een voor eensluidende vertaling. De vermeende dood van verzoekers broer ingevolge verzoekers feitenrelaas kan derhalve niet betrokken worden in de oordeelsvorming.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan de kwestieuze vaststellingen om de ongegrondheid van verzoekers asielrelaas vast te stellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoeker voert geen specifiek element aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas, de elementen in het dossier en de niet-weerlegde omstandige motivering omtrent de situatie in Zuid-Irak toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS